

1848

L.C

102

COLOQUI NOU DEL TIO VUELTES,

*hon referix el chasco que pasà en
la festa de Burriana.*

Ni Moncada ni Paterna,
ni Plateret, ni Bernat,
ni Alusia, ni tots sos fills,
cuants de ells naixerán,
Picasent, ni Roquet,
ni tampoc els dos chermans,
ni ningú em tocaba pito
ni tots els que ha nomenat,
els busquen pera una festa
mamar-se els rollos van
ni beures tragos de ví,
ni paguen en quatre brams,
com tots criden al hora
ni sé sap si ho fan bé ó mal.
ni músics bons en aquell temps,
ni el tio Vueltes
ni que l'hacha perdonat),
ni el bebiem en medida
ni que no mos fera mal.
ni ara al esturments

que portaba cada cual:
la trompa del tio Vueltes
valia dos mil ducats,
pero flauta com la mehua,
en Valensia no la hiá;
cuant yo em posaba á tocarla,
les dones de quatre llegues
totes venien plorant.

Deixem ara tot asó,
y anirem encomensant:
¿s'enrecorden de Gatell
cuant aná al infern á tocar?
pichor anada que aquella
feren nosatros, cap sagrat:
sosuí que en Burriana
hagué una festivitát,
y per lluirse millor,
vingueren los machorals
á Valensia á buscar músics
informant y preguntant,

18044

peguen en lo tio Vueltes,
y la anada en condicions s'arreglá;
set homens son els que van,
cada ú en son instrument;
se queda el tracte serrat,
y nos han de dur bagaches
pera anar d'asi allá,
en acabant la funsió
nos habien de tornar.

Admitirem el partit,
y quedarem arreglats;
cap de Deu lo molt vinagre,
penchats y fills de una puta,
lo que varen intentar;
¿pues no enviaren set burros
per que anarem á caball?
set males venturas eren,
rebusnant, montant uns en atres,
y nosatrós tremolant;
yo li dic al tio Vueltes:
la música s'ha aumentat;
també porten instruments.

Nosatros per terra anarem
y tornarem per la mar;
el dia tretse de Agost
fora el portal de Serrans
allí encontrarem els bagaches,
y així que anarem entrant
per lo carrer de Molvedre,
tota la chent comensá:
«guardes de tabaco son,
asó es emboscada que hiá,
y pera que no els coneguen
van en burros disfrasats;»
l'atre dia; «es embaixada;»
'atre: «no, son asotats;»
ix una vella filant,
y li diu al tio Vueltes:
«éste dosents n'ha portat;»
com el tio Vueltes tenia
un chénit arrebatat,
se tira á terra del burro
y li emboca una flautada,
que si li arriba á asertar,
se la deixa espatarrada,
pero es varen agarrar
els dos á sarpa la greña;
ella li emboca una filosa

que sel deixa atarantal:
mel torna á segundar,
ella un atra filosada
que la filosa es trencá,
y ventse en l'arma trencada,
ya á mosos y a tirones
la chupa li desgarrá,
y el batistot li agarrá:
per fi, cuant vaem arribar
als hostalets de Pusol,
en una fonda de aquelles
li preguntaren á l'ama
si tenia que menchar
carn picada ó mondonguilles,
guisado ó cosa tal,
y diu «no hiá mes que fesols»
diu Vueltes «toquéu avant,
farém nit en Almenara,
y allí com es terra gran
haurá de tot lo del mon.»
Per fi entraren en Almenara:
morts de fam y empolsegats,
preguntarem per la fonda,
Dios la dé, allí fonda no la hiá
nos digueren de una casa
que solien fer que menchar
y allí també preguntarem
qué habia qué menchar,
y digueren «¿volen de l'olla?»
diu Vueltes «trágala tota,
y despues ya contará,»
¿Qui es pensaba que la olla
que allí feen era sinse carn?
• Nos traguieren un beurrache
de fesols en espinacs
y un saler plenat de sal,
al sendema de mati
comensarem á tocar
al pañ de la porta falsa
pera eixir en llibertat,
pero yo en tota ma furia,
amigo, anaba apretant,
pero cuant me descuidí
qui sap en los meus faldars
que no tinguí resistensia,
y me s'omplí de albarans,
y li dic al tio Vueltes:
«amigo, chasco portem.»

La dona li tira mà
y li diu, «ya esta podrit,
que mala olor que fa yá.»

Nosatros en gran silenci
la trapa varem tapar.
Pues anem al atre dia
que habiem d'escomensar
la gran festa en Burriana:
els clavaris tots mudats
pucha y mos diu: «Caballers,
cada ú en son esturment
y á la Iglesia farem cap.»

Y nosatros li diguerem:
«vostes poden allargar
la funsió set ó huit dies,
perque venim escaldats»
Sen abaixá desesperat
y dona conte al alcalde,
Chunta feren al instant,
ixqué del real acuerdo
que foradaren els bancs.

Vingue el fuster en lo regle
punta corrent y compás;
primer nos prengueren mida
tot lo que diu la canal
que estava la escaldadura,
y acabant foradá els bancs
com si aguerem de fer caca
nos posarem asentats
com tocarem á despic
y els esturmens destemplats
la música pareixia
una gran riña de gats.

Acabarem la funsió
com Deu nos encaminá,
mos pagaren y al atre dia
sen abiem de tornar;
y tingueren la fortuna

de un patró del Grau pillar
que estava en Burriana
y nos feu la caritat
de dirnos que si voliem
ell nos duria embarcats,
que al sendema de mati
al Grau havia de anar
secansa ferem complida
pera acabar de rabiari
pera postres nos faltaba
lo que intentá aquell malvat;
pues com dic, nos embarcarem
y així que estém dins la mar
diu: «amics, ya son perduts
moros nos venen cercant,
arma non portem ninguna,
agafen les flautes, chermans,
que al roido de les flautes
pendrán por y fochirán;
nosatros llansant la fel
seguirem sinose parar.»

La mes gran befa va ser
que al tems de desembarcar
ell nos diu, «caballers,
vostés poden perdonar
perque asó ha segut un chasco
que yo els ha volgut donar;
trenta lliures lo manco valia;
pero per ben empleat
podem donar el viache
ya que á Valensia ham tornat;
yo ya no vull mes Burriana
que ha vengut molt escaldat
y la flauta feta á trosos
pero el patró ben sonat.

Es propietat del seu autor.—Se venen en el Mercat, pará de romansos.

